

Arrest

nr. 45 883 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. KNOPS, loco advocaat G. DE MEYER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 september 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werden gehoord op 7 januari 2010.

1.3. Op 8 april 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd 9 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Geraj, gemeente Preshevë (Zuid-Servië) en bezit u het Servisch staatsburgerschap. Sinds uw huwelijk in 1991 met Salihu Midzahit (O.V. 6.418.023) woonde u in Oraovicë (gemeente Preshevë). U verklaart Servië verlaten te hebben omwille van de problemen van uw echtgenoot. Tijdens de Kosovo-crisis van 1999 werd uw echtgenoot thuis door de Servische politie geslagen naar aanleiding van een krant die de politie had gevonden. Er werd hem gevraagd of hij met het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) sympathiseerde. Uw echtgenoot gaf tijdens de Kosovo-oorlog soms eten of geld aan het UCK. Tijdens de oorlog in Zuid-Servië in 2000-2001 hielp uw echtgenoot het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc). Hij gaf ze eten en hielp bij het transport van o.a. wapens. Tijdens de Kosovo-oorlog of het conflict in Zuid-Servië werd uw echtgenoot door het Servische leger opgeroepen voor een mobilisatie. Uw echtgenoot wou evenwel geen uniform van het Servische leger dragen en weigerde gevolg te geven aan de oproep. Sinds de inval door de Servische politie in 1999 wordt uw echtgenoot gezocht. U weet niet goed waarom precies. Net als andere Albanezen werd hij ook geregeld aan controleposten ondervraagd over een mogelijk lidmaatschap van het UCK of UCPMB. Hij werd nadien steeds doorgelaten. Eind 2008 werd een tiental Albanezen in Preshevë gearresteerd. Net als anderen heeft u de familie van de arrestanten geholpen door eten voor hen klaar te maken. Uiteindelijk trok u in april 2009 samen met uw echtgenoot naar Fushe Kosovë (Kosovo), vanwaar uw echtgenoot na enkele dagen naar België trok. Op 14 april 2009 vroeg uw echtgenoot asiel in België. Op 14 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal in het kader van zijn asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw echtgenoot ging hiertegen in beroep en op 12 november 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Eind augustus 2009 verliet u Kosovo en kwam u naar België, waar u op 1 september 2009 asiel vroeg. U bent in het bezit van twee geboorteaktes (uitgereikt op 25 september 2003 en 2 juli 2009), een kopie van uw huwelijksakte en de Servische nationaliteitsattesten van u en uw kinderen. Verder legde u een kopie neer van een artikel d.d. 7 juli 2009 getiteld "Hij wordt nog steeds gezocht" waarin de problemen van uw echtgenoot worden uiteengezet alsook enkele teksten betreffende de arrestatie van tien Albanezen op 26 december 2008 in Preshevë.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven die door uw echtgenoot, S.(...) M.(...)(O.V. 6.418.023), werden aangehaald. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot nam het Commissariaat-generaal op 14 juli 2009 een weigeringsbeslissing. Uw echtgenoot beweerde Servië verlaten te hebben na gezocht te zijn door de Servische gendarmerie ten gevolge van zijn betrokkenheid bij het UCPMB. Er kon echter niet het minste geloof gehecht worden aan zijn betrokkenheid bij het UCPMB waardoor hij in Servië problemen zou gekend hebben. Wat betreft het feit dat hij tijdens de Kosovo-oorlog van 1999 werd geslagen en kortstondig werd aangehouden omdat er een Albanese krant in jullie huis werd gevonden, werd vastgesteld dat uw echtgenoot verklaarde hierdoor nadien geen verdere problemen meer te hebben gekend. De weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd op 12 november 2009 door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U heeft geen elementen of documenten aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het feit dat u de familieleden van de tien gearresteerden eten gaf, dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u hiervoor problemen zou kunnen krijgen. Zoals uiteengezet in de weigeringsbeslissing van uw echtgenoot waren enkelen van de tien gearresteerden lid van het UCPMB, maar hield hun arrestatie hiermee geen rechtstreeks verband. Deze personen worden immers verdacht van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen.

U stelde verder nog dat uw echtgenoot ofwel tijdens de Kosovo-crisis (1999) ofwel tijdens de oorlog in Zuid-Servië (2000-2001) geen gevolg gegeven heeft aan een oproep tot mobilisatie. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er in Servië op 3 maart 2001 een wet in werking is getreden ten behoeve van dienstweigeraars en deserteurs. Deze wet verleent amnestie aan personen die tot 7 oktober 2000 misdrijven tegen de strijdkrachten hebben begaan dan wel verdacht worden te hebben begaan. In april 2006 is een nieuwe amnestiewet in werking getreden.

Deze nieuwe wet is een verlenging van de wet van 3 maart 2001 en verleent amnestie aan personen die in de periode tot 18 april 2006 de dienstplicht hebben ontdoken, deserteerden of in het leger weigerden wapens te dragen. De amnestiewet wordt ook daadwerkelijk nageleefd. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenoot zich niet op deze amnestiewetgeving zou kunnen beroepen (CGVS, p.10). De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw huwelijk, uw nationaliteit en die van uw kinderen staan immers niet ter discussie. Opmerkelijk is echter wel dat, hoewel de nationaliteitsattesten van uw kinderen op 6 juli 2009 en 8 juli 2009 in Vranje (Servië) door dezelfde ambtenaar werden uitgereikt, de naam van de vader (uw echtgenoot) steeds anders werd geschreven. Wat betreft uw geboorteakte d.d. 2 juli 2009 moet vastgesteld worden dat uw JMBG-nummer (uniek identificatienummer dat bij de geboorte wordt toegekend) niet is ingevuld. Ook de gegevens van uw ouders zijn onvolledig ingevuld. Op uw geboorteakte d.d. 25 september 2003 staat uw JMBG-nummer wel ingevuld, maar in tegenstelling tot de verplichte dertien cijfers waaruit dit nummer normaliter bestaat, bestaat het op uw geboorteakte slechts uit acht cijfers. Voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat de bewijswaarde van uw documenten beperkt is. Wat betreft het artikel "Hij wordt nog steeds gezocht" dient vastgesteld te worden dat, opdat een document bewijswaarde zou kunnen hebben, het ondersteund dient te worden door een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Bovendien betreft het louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Wat betreft de andere artikels moet opgemerkt worden dat zij enkel de arrestatie van 10 Albanezen op 26 december 2008 aanhalen. Hieruit kan echter geen persoonlijk risico op een vervolg in de zin van de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat Servië ten behoeve van dienstweigeraars en deserteurs een wet heeft aangenomen die tot doel heeft amnestie te verlenen aan de personen die tot 18 april 2006 de dienstplicht hebben ontdoken, doch dit slechts een wet op papier is die in de praktijk niet wordt toegepast vermits ook na de inwerkingtreding van de wet de Servische politie is overgegaan tot het arresteren van verschillende ex-UCK leden. Verzoekster stelt dat ook in de 'Subject related briefing - Servië – Situatie van de Albanezen in de Presevo-vallei' deze gebeurtenis en de gevolgen ervan voor de (ex-)leden van de UCPMB wordt beschreven. Verzoekster vervolgt dat, zoals uit de stukken die bij haar verzoekschrift gevoegd worden blijkt, het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar haar geboorteland omdat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Servië.

2.2. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen van haar echtgenoot. Uit de beslissing van 14 juli 2009 genomen naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot blijkt dat hij een asielaanvraag indiende om de volgende reden: "(...) Tijdens de Kosovo-crisis in 1999 doorzochten Servische militairen uw huis. Toen bij deze huiszoeking een exemplaar van de Albanese krant Rilindja met foto's van het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) werd gevonden, werd u geslagen en kortstondig vastgehouden in het voertuig van de militairen. Er werd u verweten leden van het UCK in huis te hebben. Aangezien de militairen uiteindelijk geen grond hadden om u verder vast te houden, werd u nog diezelfde dag vrijgelaten. Sinds de lente van 2001 bracht u eten naar het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc), dat toen in uw regio oorlog voerde met de Servische ordetroepen. U heeft dit gedaan tot de oorlog beëindigd werd in 2004. Sinds de arrestatie van negen voormalige UCPMB-leden in Preshevë in augustus/september 2008 en van drie oud-UCPMB-leden in Strazoc datzelfde jaar, vreest u omwille van uw hulp aan het UCPMB eveneens door de Servische autoriteiten gevisieerd te worden. Sinds de arrestatie van die negen heeft u een drietal convocaties gekregen van de politie. U bent nooit hierop ingegaan. In april 2009 verliet u uiteindelijk Servië, richting België waar u op 14 april 2009 asiel vroeg. (...) "(beslissing CGVS van 14/7/2009 in hoofde van verzoeksters echtgenoot)

In het feitenrelaas (p. 2 verzoekschrift) voegt verzoekster aan de door haar echtgenoot voorgehouden vluchtmotieven toe dat hij zich in 2001 moest melden bij het Servisch leger en "de echtgenoot van

verzoekster (...) gezocht (werd) door de politie omdat hij aan de oproepingsbrief geen gehoor gaf. Hij vluchtte naar België. (...)”

2.3. Wat betreft de door de echtgenoot van verzoekster opgegeven redenen voor zijn vlucht stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en dat de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde bij arrest nr. 34 029 van 12 november 2009. Verzoekster toont geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan door te verwijzen naar de arrestatie van, volgens haar, ex-UCK-leden, noch met de bewering dat de Servische politie haar echtgenoot verdenkt van banden te hebben met het UCPMB.

Immers, in voormeld arrest nr. 34 029 merkt de Raad op *“dat uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt (administratief dossier, stuk 13, deel 1) duidelijk blijkt dat er anno 2008/2009 geen mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Zuid-Servië. Wel is er sprake van provocerend en intimiderend optreden van de Servische gendarmerie, wat heeft geleid tot een groter subjectief onveiligheidsgevoel bij de Albanese bevolking. Door deze verwijzing naar een algemene situatie van gevoelens van onveiligheid duidt verzoeker op geen enkele wijze aan dat er in zijn hoofdte een vrees voor vervolging of een reëel risico op een ernstige schade aanwezig is zoals respectievelijk voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoeker met concrete gegevens en/of informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct is. Ook verzoekers herhaling van de door verwerende partij vermelde arrestaties van personen van Albanese origine met al dan niet een UCPMB-signatuur kan niet dienstig worden aangebracht daar verwerende partij duidelijk stelt dat allen werden opgepakt op grond van strafrechtelijke feiten en niet om reden van hun UCPMB-aanhorigheid, wat door verzoeker op geen enkele wijze wordt weerlegd. Het is aan verzoeker om aan de hand van geloofwaardige elementen en stukken aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. De Raad stelt vast dat verzoeker echter geen enkele poging onderneemt de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn activiteiten bij het UCPMB, te weerleggen. Verzoeker geeft ook geen enkele verklaring voor de foutieve aanduiding van de periode van zijn activisme voor de UCPMB, voor het feit dat hij geen enkele naam kon noemen van een soldaat, eenheid of brigade van het UCPMB en niet kon uitleggen hoe hij voor het eerst met deze organisatie in contact kwam. Deze vaststellingen worden derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd en als dusdanig overgenomen door de Raad. Aan verzoekers vluchtrelaas kan dan ook geen enkele geloofwaardigheid worden gehecht. De volstrekte ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verhindert aan verzoeker in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.”*

Uit het voornoemd arrest blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden verleend aan verzoeksters echtgenoot en dit omwille van de volgende redenen: *“Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofdte van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.”*

2.4. Vermits aan het vluchtrelaas van verzoeksters echtgenoot geen enkel geloof kon worden gehecht, en hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, en verzoekster zich op dezelfde asielmotieven beroept kan ook in haar hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking genomen worden. Wat betreft de bewering als zou verzoeksters echtgenoot gevlucht zijn omwille van het feit dat hij gezocht wordt omdat hij dienst weigerde in het Servische leger in 2001 stelt de Raad enerzijds vast dat het op zijn minst merkwaardig is dat haar echtgenoot daarvan geen melding heeft gemaakt en anderzijds dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt, voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan haar bewering, dat haar

echtgenoot geen beroep zou kunnen doen op de amnestiewetgeving, zoals in de bestreden beslissing reeds wordt opgemerkt.

2.5. Wat de door verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift bijgebrachte documenten betreft en waarvan zij in het verzoekschrift stelt dat uit deze documenten duidelijk blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, benadrukt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. De voorgelegde documenten, allen afkomstig van lokale NGO's ("Democratisch Kosovo"; "Burgerlijke vereniging "jeta Presheve"; "Jeugd voor de Natie"; "Stem van het volk" "Jeugdforum"), stellen dat verzoeksters echtgenoot geviséerd werd door de Servische politie, de familie ernstige problemen kent en niet terug kan keren, er veel bedreigingen worden geuit, verzoeksters echtgenoot verschillende keren werd geslagen door de politie en er interne bronnen bestaan die zeggen dat S.M., verzoeksters echtgenoot, op verschillende manieren de UQPMB heeft geholpen. In deze documenten wordt geen enkel concreet feit ten aanzien van verzoekster en haar gezin aangehaald. Vaag wordt gesteld dat S.M. de UQPMB heeft geholpen doch uit het voornoemd arrest van de Raad blijkt dat aan verzoekers beweerde activiteiten voor de UCPMB geen enkel geloof kon worden gehecht. Tot slot wijst de Raad erop dat de loutere bewering dat de amnestiewetten enkel op papier fungeren niet afdoende is. Derhalve kan aan deze documenten geen objectieve bewijswaarde worden toegekend ter ondersteuning van verzoeksters beweringen.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS